

D ů v o d y:

Rekurs směřuje proti usnesení odvolacího soudu ve věcech nepatrných, jako takový jest podle § 517 c. ř. s. nepřipustným a bylo jej odmítnouti. Nevadí, že jde o nárok ze směnky, neboť ustanovením § 52 j. n. v doslovu zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. byly příkázány rozepře ze směnek, pokud hodnota sporného předmětu nepřevyšuje 5.000 Kč, ku projednání a rozhodnutí soudům okresním, tudíž podle zásad platných pro řízení před těmito soudy (§ 431 násl. c. ř. s.), jmenovitě i podle předpisů o řízení ve věcech nepatrných (§ 448 a násl. c. ř. s.), pokud jsou splněny podmínky pro použití těchto zvláštních ustanovení, neboť zákon nerozeznává. Při tom ovšem zůstávají nedotčeny zvláštní předpisy o řízení ve věcech směnečných (§§ 555 až 559 c. ř. s.) arci jen v rámci řízení bagatelního (srv. na př. §§ 501 a 517 proti § 555 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 7815.

Ve sporu, jímž domáhá se ten, kdo uznal nemanželské otcovství, na nemanželském dítěti uznání, že ono uznání jest neplatným, není oprávněn přistoupiti k žalovanému dítěti jako vedlejší intervenient ten, jehož žalobce označil za skutečného nemanželského otce.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, R II 52/28.)

Ve sporu Františka M-a proti nemanželskému dítěti domáhal se žalobce, by bylo zjištěno, že jest neplatným smír, jež uzavřel žalobce se žalovanou a v němž uznal otcovství k žalované. Ku sporu přistoupil jako vedlejší intervenient na straně žalované Alois S., o němž bylo v žalobě tvrzeno, že on jest nemanželským otcem. Soud první stolice připustil vedlejší intervenci Aloisa S-a, rekursní soud jeho vedlejší intervenci nepřipustil. D ů v o d y: Podle § 17 c. ř. s. může býti připuštěn za vedlejšího intervenienta jen ten, kdo má právní zájem na vítězství strany, k níž se připojuje. Alois S., připojiv se k žalované straně jako vedlejší intervenient, mohl by býti připuštěn k této vedlejší intervenci jen tehdy, kdyby prokázal, že by rozsudek, kdyby zvítězila žalující strana, měl škodlivý vliv na jeho práva. To však v tomto případě jest nemožné, poněvadž, i kdyby zvítězil žalobce a i kdyby smír byl prohlášen za neplatný, nemělo by to ještě vlivu na právní poměr žalované k vedlejšímu intervenientu, poněvadž tím by nebylo ještě nijak řečeno, že Alois S. jest otcem žalované strany. Žalovaná strana by teprve potom mohla snad žalovati Aloisa S-a o uznání otcovství a Alois S. by mohl pak použití všech obran ve sporu, kterými by mohl prokázati, že není nemanželským otcem. Pro jeho poměr k žalované straně nemůže býti tudíž tento spor nijak předurčujícím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud souhlasí ve věci samé s právním názorem rekursního soudu, že rekurent nevykázal právní zájem na tom, by žalovaná ve sporu zvítězila, a že tedy nejsou splněny podmínky § 17 c. ř. s., by byl připuštěn k vedlejší intervenci na straně žalované. V podrobnostech stačí poukázati k odůvodnění napadeného usnesení, které nebylo vyvráceno dovolacím rekurem a jež se v podstatě kryje s právním názorem vysloveným v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. března 1924, R I 112/24 čís. 3579 sb. n. s., od něhož, by se odchýlil, nemá Nejvyšší soud příčiny.

Čís. 7816.

Právo třetí osoby žádati plnění přímo od slibujícího (§ 881, druhý odstavec, obč. zák.) předpokládá, že byla mezi smluvníky uzavřena individuální smlouva, k níž se připojuje smlouva ve prospěch třetí osoby jako vedlejší ujednání. Třetí osoba ve smyslu § 881 obč. zák. nemusí býti určena individuálně, stačí, je-li určitelna objektivními známkami.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, Rv II 551/27.)

Žalovaní se zavázali notářským spisem, že zaplatí dávku z majetku za matku žalobcovu Marii J-ovou. Marie J-ová odevzdala žalobci na účet jeho dědického podílu vkladní knížku. Po smrti Marie J-ové domáhal se žalobce na žalovaných, by byli uznáni povinnými zaplatiti dávku z majetku připadající na onu vkladní knížku. Procesní soud prvního stupně uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Dlužno dáti za pravdu odvolatelům pokud jde o právní posouzení věci a pokud první soud, podřadiv souzený případ pod ustanovení § 881 obč. zák., vyhověl žalobě. Podle skutkových zjištění byla zesnulá Marie J-ová v době soupisu vlastnící knížky a byla jí dávka z majetku také na tuto knížku připadající předepsána. Notářským spisem převzali žalovaní proti ní povinnost zaplatiti její dávku z majetku, v níž ovšem obsažena byla také sporná částka připadající na knížku, již se pak dostalo žalobci, aniž při tom byla o žalobci učiněna zmínka. Není o tom zajisté pochyby, že by žalobce měl z toho hospodářský prospěch, kdyby žalovaní podle smlouvy byli celou dávku zaplatili. Jiná jest však otázka, má-li na to přímý právní nárok, by se tak stalo. Takový zažalovatelný právní nárok nelze ještě prostě předpokládati všude tam, kde ze splnění smlouvy má fakticky hospodářský prospěch osoba třetí, na příklad soused ze zastavení nebo nezastavení sousedního pozemku, které je předmětem smlouvy mezi osobami třetími. I přes doslov druhého odstavce § 881 obč. zák., který by snad mohl sváděti k odchýlnému názoru, dlužno trvati na tom, že také zde musí býti pravotvorné skutečnosti, určitá a souhlasná vůle stran, která se, třeba neprojevena výslovně, přec jen s nevyhnutelnou nutností podává z povahy případu a která, posouzena jsouc s hlediska § 863 obč. zák., nemůže býti vyložena